

Logees

Met enige regelmaat heb ik de Flatcoats van vriendinnen te logeren, soms enkele dagen, soms een paar weken en twee maal - in het geval van een zieke vriendin - enkele maanden. Meestal gaat het er om één, maar terwijl ik dit schrijf zijn het er twee. Altijd als ik mijn logees observeer, moet ik denken aan mijn eerste logeerpartijtje - ik was een jaar of zes - bij 'vreemde mensen', ouders van een vriendinnetje die ik goed kende. Ergens blijven slapen en deel uitmaken van een ander gezin, vond ik wel even heel wat anders dan daar een paar uurtjes spelen. Met grote ogen keek ik naar hoe wie wat waar allemaal deed. De eerste nacht, o schaamte, o schande, plaste ik in bed.

Dezelfde gevoelens van verbazing, onzekerheid en nieuwsgierigheid bespeur ik bij mijn logees. Ze kennen mij en Lotje al jaren en zien ons met grote regelmaat, maar logeren is echt heel anders. Ik zie ze vaak denken: 'Huh, doen jullie dat zo? Ook raar.' De eerste dagen ben ik bezig ze te vertellen wat bij ons zoal de regels en regeltjes zijn. Ik merk ineens dat ik er heel veel heb en dat ik heel veel moet uitleggen. Lotje, met haar zeven jaar, weet immers alles, kent alles, doet alles op de automaat. Mijn logees hebben een spoedcursus nodig. Nee, onze neus steken we hier niet in de keukenkastjes. Nee, je hoeft niet te kijken wat er allemaal op tafel ligt. Ook niet wat er op mijn bord ligt. Als je eten wordt klaargemaakt, blijf je netjes zitten. Jij hier en jij daar. Nee, we trekken niet als we van de auto naar de voordeur lopen en andersom. Als we thuis komen, ga je eerst netjes op de mat zitten tot je poten zijn schoongemaakt en je riem is afgedaan. Nee, de bank is van mij., daar mag jij niet op liggen. Lotje wel, maar jij niet. Kijk, daar is een heel lekker mandje. Nee, we trekken hier niet met zijn allen aan een speeltje. Misschien mag dat thuis bij jou wel, maar hier niet. En je mag ook niet bloemetjes van de struiken in de tuin trekken. Ja, zo'n roos prikt, ja. Geef eens even hier, dat is mijn slof, geen speeltje. Nee, dit is de wc, dus daar ga ik alleen naar toe. Dat is de kelder en die heeft een steile trap die jij niet af mag.

En zo gaat dat een paar dagen door. Gisteren liep ik langs het voetbalveld waar ik de coach wat jongetjes hoorde drillen. Dat ging net zo, op net zo'n toon. Nee, niet dit, nee niet dat, jij hier, jij daar, en dan: ja, dat is goed, dat is de bedoeling. Nee, ik had toch gezegd dat...wel even opletten graag... ja, goed zo.

Mijn logees die van huis uit keurig zijn opgevoed, maar het in zo'n andere context even niet zo precies weten, heb ik al gauw in mijn gareel. Het verlies van hun eigen baasje is minder snel gerepareerd. Ik ben nu hun enige steun en toeverlaat in deze kleine, nieuwe wereld. Na de eerste nacht stijgt er bij het ochtendgloren, als Bram en ik nog in diepe rust zijn, een droevig gejack op uit de woonkamer. Halloooooo, is daar nog iemand??? Gelukkig weten ze dat de tweede nacht al, want ik ben niet zo'n ochtendmens. Ze dromen ondertussen heel wat af, weffend en trappelend in hun slaap om alle nieuwe indrukken te verwerken.

Mijn logees kennen ook bepaalde buurtgeluiden niet en vinden het hier dus soms ineens erg gevaarlijk. Dan moet er natuurlijk even flink geblaft worden. Lotje blaft niet begrijpend mee en kijkt wild om zich heen wat er in hemelsnaam aan de hand is. Erger nog, als ik de logees heb overtuigd dat er niets vreselijks is, doet Lotje er een laatste schepje bovenop: het moet toch wel een groot, nieuw gevaar zijn!! Weet je wel zeker, baasje, dat er niets is?

Overdag liggen de logees eerst strak aan mijn voeten. Overal. Als ik opsta en ergens heenloop, veren ze overeind. Lastig in dit kleine huis, want ook Lotje denkt dan dat er wat gaat gebeuren. Ik loop dus voortdurend met drie honden in mijn kielzog.

Nu, na een week, zie ik ze ontspannen. Lotje ook, want die werd eerst af en toe knap chagrijnig van het voortdurende, zenuwachtige heen en weer gedrentel om haar heen door de jongste. De oudste logee komt niet meer gelijk jaloers kijken als haar vriendinnetje ook eens met Lotje speelt. Ze lebben eendrachtig met zijn drieën tegelijk een miniem klein, door mij vastgehouden bakje yoghurt schoon. Ze gaan uit zichzelf op de juiste plek zitten als ik eten klaar maak. We groeien in een nieuwe routine. Ik ook, al vind ik drie honden te veel: de lijnen, honden en ik raken stevast in de knoop, als ik ze even met z'n drieën tegelijk uit wil laten voor hun laatste avondplasje. De ploegendienst die er het gevolg van is vinden, Bram en ik niks. Ook drie honden in een autogordel hijsen, vind ik teveel van het goede. Al zijn ze van goede wil, het kost zeeën van tijd eer alles ingespannen is. De burens hebben hun drie kleine kinderen veel sneller in de auto. Maar het is wél heel gezellig en vermakelijk. Ik ga ze straks missen. Voor even.